

De Kikvorsch

Er was een klein, klein kikkertje dat in een poel thuis hoorde, te gamen met vele groote vorschten. Dikwils zag het na hoe die sprongen en wipten de eene al hooger dan de andere, en dan dacht het bij zich zelve: "Kon ik ook springen! al ware het zelfs niet zoo hoog!"

En het beproefde zijne krachten en deed zijn best als niemand het zag, want het was beschaamd over zijn eigen. Stilaan werd het grooter en met het springen ging het ook hoe langer hoe beter. Dat voelde het vorschken zelve wel en het verstopte zich niet meer om te springen. De andere kikkers zagen 't na en zegden onder malkander: "Dat is zoo slecht wel niet!" Enige zelfs maakten 't puijke wijs, hoe het zich best kon oefenen en toonde vreugde, toen het hunnen raad volgde. Maar onder elkander spraken zij

2

van 't kikkertje en zegen: "Laat het
maar zijn best doen! Zoo hoog als wij
springt het toch nooit af nimmer!" En
ieder zegde wel: "Zoo hoog als wij"
maar dacht in zich zelven: "Zoo hoog
als ik!"

Nu, 't scheen weldra, dat
eenigen toch misrekenend hadden. Als
ze dat niet langer konden ontveingen,
werden ze kwaad en kwakten luide
zegen het puitje.

Wel! riep een van hen, wat
geeft het! Hij is immers niet van
derzelfde kleur als wij. Niet eens hoe
lichtgroen! en wij, wij zijn bruingroen,
dat is veel voornameer en deftiger!
Hij dient niet eens getel'usschen ons!
Laat hem maar begaan!"

Velen zagen wel niet in wat
die kleur er aan deed, vermits er van
springen spraak was, maar zij na-
men de uitspraak toch aan en stel-
den zich tevreden. Dan waren er
ook velen, die deden of zij 't puitje
in 't geheel niet zagen, en eenigen,

maar weinig in getal, bleven 's
aanmoedigen.

En het kikkertje kon zich
aan dat alles niet verstaan. Eerst
geloofde het waarlijk dat de kleur alles
deed, dat de groene puiten het loofden
en de bruine het laakten; maar
's ondervond alras hoe vele uitsonderingen
er waren aan dien regel.

Eindelijk toch ging het klaarder
zien. Weet ge hoe de zaak stond?

Die loofden en aanmoedigden waren
kikkers, die hunner tijd van springen
reeds gehad hadden, of 's goodarig
goed konden, dat ze geene mededinging
moesten vreezen. Daarom oordeelden
zij zonder rijk of kortzichtigheid.
Maar de andere gehoortsaanden
aan den schrik van overtroffen te
worden, en begonnen al op voorhand
hunnen toekomstenden mededinging
af te breken: Op tijd zorgen is gewonnen!

En 's kleine puitje? Wel, als
het nu de zaak klaar inzag, sprong

4

het nog eens zoo hoog van genot ende
muziek der kwakkers werd zijn
grootste genoegens !

Maar het werd op den duur
toch lastig met al die kwakkers te
leven. Natuurlijks bereidde het zich
om een sprongsteen te doen of de andere
gingen aan 't lawjd maken, dat
hooren en zien erbij vergingen. Daarbij
wipten zij hem tegen kopen beeren,
zoodat het op den duur zich zou
verscholen en zijne kunst nog zou
verleerd hebben. Dat mocht niet
zijn ! Dat ware zonde !

Na eenige dagen denkers
trok het puitje in 't schoon seizoen
er uit en zocht een anderen poel,
waar 't naar hartelust kon springen.

Daar kwam het nu vreemd
aan, en werd in den beginne ook
maar vreemd aanzien. Maar
als 't aan 't springen ging, stond
daar heel de vorschengemeente
in bewondering en juichte luid
toe en wenschte 't geluk, en vroeg,

5

of het heel zijn leven daar zou blijven,
dat het hun eene vreugden eer zou zijn.
Daarbij beloofden zij den vreemden
kunstenaar al wat een vorschenthart
kan wenschen: zuiver water met
groene mos en zacht gras er rond, alle
dagen vischeieren en muggen en slak-
jes in overvloed enz. enz. Ook kreeg
hij nog tot woning de Schoonste best-
gelegene holte in den poel en mocht
tusschen al de juffrouwen kikkor-
schen eene vrouw uitkiezen, want
die konden hem allen niet genoeg be-
wonderen, hunne ouders trachtten
om het meest om zulken schoongoon
te krijgen.

Het ging hem dus goed, ja heel
goed in dien nieuwen poel. Men moet
ergens maar vreemd zijn om de aan-
dacht te trekken, en als men dan
nog eene ware bekwaamheid bezit,
wordt men al spoedig de God van
den dag.

Er waren nu in dezen nieuwen
poel vorschers, die al eens reizen

Schaar afgevaardigden hem bidden
en smeeken dat hij toch eenmaal
zijne geboorteplaats zou bezoeken,
dat zij hem ontvangen zouden gelijk
een Koning, daar ze nu wel wisten
wat ze aan hem verloren hadden.

Het puijje had al lang goesting om
zijne geboorteplaats eens weder te
zien, want vaderlandsliefde kan
vergaan, maar die trek blijft toch
bestaan. Zoo, heb beloofd te komen.

Wat er dan niet gedaan werd
om de ontvangst schitterend te ma-
ken. Het lisch aanden boord van
den poel werd tot wimpels ge-
vlochten, en de oude woonst van
den bezoeker in een paleis her-
schapen. Een onthaal dat men
hem deed! Nu ging het er niet
meer van kwak, kwak! Er werd
gejuicht en gejubeld en men wist
niet wat doen van overvullige blij-
schap. Het vorschje was vriende-
lijk en beleefd tegen allen, maar
het wist toch zeer goed zijne casta-

oniernamen en andere vorschergemeen-
ten beoogden. En nergens kwamen die
op ze spraken van hunnen beroemden
voelgenoot en deden alzoo zijn lof
door de heele vorschewereld weer-
galmen. Zoo werd er ook zijn geboorte-
oord van den wonderen Springer ge-
wag gemaakt.

"Wel", riep men daar, "dat is
een der onzen, dien kennen wij genoeg."

"Wat geeft dat," zeiden de
anderen. "Hij kan maar groot en
beroemd zijn en dat is hij bij ons
geworden. Dus hooren zijn roem
en eer ons toe!"

Nu zagen al die kwakkers
van vroeger wel in wat schade zij
hunzelven en hunne geboorteplaats
hadden aangedaan met hunnen
rijd en afgunst. Zij waren echt be-
draefden wilden alles wagen om
hunnen misstap te verbeteren, om
den wereldberoemden voelgenoot
terug te halen.

Zij gingen dan, eene heele

Kelaars van vroeger te herkennen.

Men bracht hem tot eene hoogte in den poel waarop zijne beeltenis stond, met erkenloof en palm-bladeren versierd. Men eerde en loofde hem op alle tonen.

Maar... daar zat wat achter. Juist na het avondmaal, als den besten vorschenwijn ingeschonken was, deed het opperhoofd der gemeente eene toespraak aan den hoogwaardigen, hooggeëerden bezoeker en vroeg en smeekte hem, dat hij toch niet voor goed zijne geboorteplaats zou verlaten, maar haar de eer zou doen daar zijn verblijf te houden. Hij zou er geëerd en gevierd worden, en al wat hij kon vragen of wenschen, werd hem op voorhand toegestaan. Ja, koning zou hij wezen zoodij wou!

Maar de beroemde vorschen, toen hij rechtstond om te antwoorden, schudde zachtjes zijn hoofd en zegde:

"Ik vroeg niet beters dan mijne geboorte=
plaats eer aan te doen; doch gij hebt mij
zulks belet. Ik kan thans wien wensch
niet meer vervullen. 'Mijn nieuw vader=
land hoor ik toe. Daar zagen mijne vrouw
en mijne kinderen het licht, daar werd ik
nooit mistken noch achtervolgd, daar wil
ik tot op 't laatste mijne Kunst uitoe=
nen. '!"

Alle gebeden en smeekingen waren
niet bij machte hem over te halen. Toen hij
vertrok was heel die vorschengemeente
in de grootste droefheid: zij hadden
tot nu toe gehoopt hem te overhalen. En
de kwakkers van weleer, die hem
's meest uitjouwen en schenen
te verachten? Wel! die stoffen
er nu 's meest op, dat zij hem
persoonlijk gesproken hadden,
dat zij nevens hem aan 's feest
hadden gezeten, of dat zij hem
een eind wegs begeleid hadden.
En die kon zeggen:

"Ik ben zijn speelgenoot geweest

10

in onze kinderjaren," o! die werd
met niet weinig bewondering
aanzien!

Hoe de kansen toch
keeren kunnen! Ja, ja! en
dat gaat zoo niet alleen in de
vreeschenwereld, bij de men-
schen is dat juist hetzelfde

Hilda Ram.

1sten October 1895.

Het Kikvorschken.

Er was eens een klein, klein KikKertje, dat
zich in eenen poel thuis hoorde, te samen met
vele groote vorschken. De Kuyt zag het nu, hoe die
sprongen en wipten, de eene al hooger dan de
andere, en dan dacht het by zich zelve: „Kon ik
ook springen! al ware 'zelfs niet zoo hoog!“
En het beproefde zyne krachten en deed zyn best, als
niemand het zag, want het was beschaamd over zyn
eigen. Snelaan werd het grooter en met het springen
ging het al langzaam ^{hoe} beter. Dat roelde het vorschken
zelve wel en het verstopte zich niet meer om te
springen. De andere Kikkers van zagen 't nu en
zegden onderen: „Dat is zoo slecht wel niet!“ Enige
zelfs maakten 't snijte wys, hoe het zich best kon
oefenen en toonden vreugde, toen hunne raadgevin-
gen vrucht droegen. Maar onder elkander sprac-
ken zy van 't KikKertje en zegden: „Laat het maar
zyn best doen! Zoo hoog als wy springt het toch nooit
of minder. En ieder zegde wel „zoo hoog als wy“
maar dacht toch in zich zelve: „zoo hoog als ik“.
Nu, 't scheen weldra, dat einigen toch misrekend hadden,

2
Als ze dat met langer Ronden ontveenzers, werden
zy ^{Kwaad} ~~toch~~ en Kwakten luidt tegen het prietje.

Wel, nep een van hen, wat geeft het! Hy is immers
met van dezelfde kleur als wy? Het eens hoe licht-
groen! en wy, wy zijn bruin groen, dat is veel ^{voornamer} statiger
en dister. Hy dient met eens geteld tuschen ons!
Laat hem maar ^{begaan} ~~springen~~!"

Velen zagen wel niet in, wat die kleur er aan deed,
maar zy namen de uitspraak toch aan en stelden
zich tevreden. Dan waren er ook velen, die deden of
zy 't prietje en 't gehul niet zagen en eenigen - maar
veening in oetel - bleven 't aannemeden.

In het kerkertje vond dat alles toch zoo vreemd,
Eerst geloofde het waarlyk dat de kleur alles deed:
dat de groene prieten het loofden en de bruine het
laakten; maar 't ondervond alras ^{hoe} ~~dat~~ er vele uitzo-
deringen er waren aan dien regel.

Indelyk toch ging het Klaarder zien. Wiet ge
hoe de zaak stond? Die loofden en aannemeden
waren kerkers, die hunnen tyd van springen reeds
gehad hadden, of die 't zoodanig Goed Ronden, dat
ze geen mededinging moesten vrezen. Daarom
oordeelden zy ~~van uit de hoogte~~ zonder nyd of Kort-
zichtigheid. Maar de anderen gehoorzaamden aan
den schrik van overtroffen te worden, en begonnen
zie 3 p. 17 p. 2